

1

‘Dit is de langste beurt die ik in tijden heb gehad.’

Toen ze het grindpad achter zich hoorde knarsen, voelde Verity Callaway haar gezicht rood worden. Wat had haar bezield om dat hardop te zeggen? Ze draaide zich om en stond oog in oog met Kev, de postbode.

‘Sorry, dat bedoelde ik niet. Het is helemaal niet waar. Nou ja, eigenlijk wel, maar ik zou niet zoveel moeten delen over mijn liefdesleven, vooral nu er niets meer te vertellen valt. Vandaar dat ik op reis ga.’

Ze trok haar wenkbrauwen op toen Kev ineens ‘Hit me baby one more time’ zong terwijl hij een riskante danspas maakte die eruitzag alsof hij een soort kramp had.

Verity schrok en was niet helemaal zeker van wat hier aan de hand was, dus ze was opgelucht toen Kev zijn telefoon tevoorschijn haalde en vervolgens een AirPods uit zijn oor haalde.

Grijnzend zei Kev: ‘Sorry, Verity, zei je iets? Ik had muziek aanstaan. Britney.’

Ze glimlachte vrolijk. ‘Als ik je favoriete idool zou moeten raden, dan zou ik elke dag van de week Britney kiezen.’

Hij zette de muziek uit en stopte de telefoon terug in zijn zak. ‘Wat zei je?’ herhaalde hij.

‘Het is goed, Kev, ik praatte alleen maar tegen mezelf,’ antwoordde ze, blij dat de gêne haar bespaard was gebleven... voor deze keer dan.

‘Wat ben je precies aan het doen?’ Hij keek naar de gereed-

schapskist die naast haar op de grond lag.

Verity wees naar de brievenbus die aan de muur naast de voordeur van haar huisje was bevestigd. ‘De nieuwe huurders willen hem weg hebben. Ik geloof dat hun exacte woorden waren: “Het is een doorn in het oog.” Niet dat ik ze ongelijk kan geven. Hij zit al zolang ik me kan herinneren dicht geroest.’

Kev wees naar de brievenbus. ‘Er zou een verborgen schat in kunnen zitten. Je weet maar nooit, misschien vind je wel een brief van jaren geleden waarin je oma wordt verteld dat ze de loterij heeft gewonnen.’

‘Zou dat niet de ultieme droom zijn?’ Verity zuchtte weemoedig.

‘Je komt toch wel terug?’ Kev wierp een blik over de weg naar huisnummer vijftig.

‘Hij kan me duidelijk niet laten gaan,’ grapte Verity, terwijl ze wenste dat haar ex Richard aan de andere kant van de wereld was gaan wonen en niet aan de andere kant van de straat. Zes maanden geleden had ze zijn ontrouw ontdekt en om het nog erger te maken, had hij slechts twee maanden later besloten om in het huis recht tegenover haar in de straat te gaan wonen – met de vrouw in kwestie, zijn jeugdliefde van de universiteit. Als het gewoon een laatste wilde nacht was geweest voor hun bruiloft, had ze hem in de loop van de tijd misschien kunnen vergeven. Maar nee, het bleek dat hij al een aantal jaren met haar vreemdging, nadat ze via sociale media weer met elkaar in contact waren gekomen.

Verity en Richard waren al tien jaar samen toen zijn ontrouw aan het licht kwam. Verity stond plots voor de keuze: ze kon hem geloven toen hij beweerde dat hij de andere vrouw zou opgeven en nooit meer vreemd zou gaan, of ze kon weg-

gaan. Ze had ervoor gekozen om weg te gaan en ze vroeg zich nog steeds af of wat ze voor Richard had gevoeld echt liefde was geweest. Vorig jaar had ze nog met hem willen trouwen, maar nu was dat gevoel omgeslagen in minachting. Ze was diep vernederd door zijn verraad en voelde enkel haat voor hem.

‘Het is ongelooflijk dat die vrouw in hetzelfde dorp zou willen wonen als ik, laat staan in dezelfde straat. Maar niet voor lang! Ik ga op avontuur en heb zes maanden zonder hen om naar uit te kijken. Vergeet niet, Kev, dat ik morgenochtend vroeg wegglijp en dat je van niets weet totdat de nieuwe huurders hier komen wonen. Dat is over ongeveer twee weken.’

‘Ik zal zwijgen als het graf. Maar ik ga je zeker missen.’ Hij overhandigde haar een paar brieven.

‘Ga nu maar terug naar Britney, voordat ik helemaal emotioneel word. Ik ben niet goed in afscheid nemen.’

‘Goede reis en even voor de goede orde, je was altijd al veel te goed voor Richard.’ Kev gaf haar een knipoog.

‘Daar kan ik niets tegen inbrengen.’

Verity was meestal geen avontuurlijk mens, maar op dit moment kon de overtocht naar Amsterdam, waar haar beste vriendin Ava op haar zou wachten, niet snel genoeg komen. Ze had de afgelopen vijf jaar bij de plaatselijke dierenarts gewerkt en hield van haar baan. Maar nadat Ava de afgelopen maanden onophoudelijk had gepraat over haar reisplannen, vroeg Verity zich af wat haar er eigenlijk van weerhield om met Ava mee te gaan.

Nadat ze ‘vacatures voor dierenartsassistenten in het buitenland’ had gegoogeld, ontdekte ze dat er overal ter wereld banen beschikbaar waren. Met haar referenties zou ze onderweg dus altijd werk kunnen vinden als het nodig was. En

hoewel ze kon rekenen op de huur van de huurders om haar reis te bekostigen, zou wat extra geld zeker van pas komen.

Maar daar zou ze zich pas zorgen over maken als ze eenmaal onderweg was. Voor nu genoot ze van de gedachte dat deze stad snel ver achter haar zou liggen. De veerboot naar Amsterdam vanuit Newcastle upon Tyne zou morgen vertrekken en daar zou zij op zitten.

De afgelopen dagen waren een gekkenhuis geweest terwijl ze zich voorbereidde op haar ontsnapping naar Amsterdam. Ze had de hele week gewerkt aan een lijst met dingen die gedaan moesten worden voor de nieuwe huurders: de lekkende kraan in de badkamer repareren, de raamsluiting van het raam boven vastzetten en een grote voorjaarsschoonmaak houden. Nu waren de meeste van haar kleren en persoonlijke spullen veilig opgeborgen en stond haar rugzak ingepakt te wachten in de voorkamer.

Het busje was de afgelopen twee maanden haar geheime project geweest. Met bloed, zweet en veel tranen had Verity haar gehavende oude busje omgetoverd tot een gezellig en comfortabel plekje met bloemetjesdekbedden en pluchen rozenkussens, geïnspireerd door video's op TikTok. Verity had het busje 'Hetty' genoemd, naar haar oma Henrietta, die twaalf jaar geleden was overleden. Ze had een enorme invloed op haar leven gehad en Verity koesterde elke herinnering aan haar. Ze keek ernaar uit om nieuwe herinneringen te maken met Hetty het busje.

Verity kon niet wachten om de veerboot op te rijden. Haar toiletspullen en kleren lagen in lades in de bus, samen met alle noodzakelijke spullen zoals een campingbrander, een waterkoker en héél veel thee. De kasten zaten vol met witte bonen in tomatensaus, soep en een enorme voorraad toilet-

rollen. Ze hoefde niet na te denken over de kosten van hotels, want ze had alles wat ze nodig had in haar mobiele huis.

Verity focuste zich weer op de bordeauxrode brievenbus met roestvlekken, en spoot WD-40 op de aangetaste oude schroeven, die al snel begonnen te draaien. Toen de schroeven eruit waren, haalde ze hem van de muur. Gelukkig zag hij er zwaarder uit dan hij was. Nadat ze de brievenbus mee naar binnen had genomen, legde ze hem op de keukentafel en zette de waterkoker aan. Terwijl ze tegen het aanrecht geleund stond, keek ze om zich heen. De keuken had er nog nooit zo netjes uitgezien. Alles was spic en span, klaar voor de huurders, die een huurcontract van zes maanden hadden getekend.

Het huis was in Hetty's testament nagelaten aan Verity's moeder, Alison. Verity had het zeven jaar geleden van haar moeder gekocht, toen Alison in een opwelling had besloten om naar een land met een warmer klimaat te verhuizen, nadat ze continu naar *Escape to the Sun* had gekeken, een tv-programma waar ze al jaren door geobsedeerd was. Sindsdien had ze in Zuid-Frankrijk liggen zonnen. Nadat ze Pierre had ontmoet, een Fransman die geobsedeerd was door kunst, had ze nooit meer omgekeken en was ze nooit meer teruggekomen.

Toen Verity haar telefoon hoorde rinkelen, glimlachte ze toen Ava's naam op het scherm verscheen. 'Ben je klaar om te glampen zonder glamour?' riep ze al voordat Verity de kans had om hallo te zeggen.

Ava en zij waren al beste vriendinnen sinds hun elfde, toen ze samen naar de middelbare school gingen. Hoewel het met een klikte, waren ze als dag en nacht en in de voorbije jaren was er niets veranderd. Ava was een vrije geest, hopte van baan naar baan en had geen verantwoordelijkheden, behalve een goudvis die al bijna vijftien jaar was tegen de tijd dat hij ein-

delijk was gestopt met zwemmen. Ava bereidde nooit iets voor en maakte zich nergens zorgen over, terwijl Verity altijd van de stabiliteit van een vaste baan en een huis had gehouden.

'I'm ready, born ready,' kwetterde Verity, wetend dat ze die zin in een film had gehoord.

Ava lachte. 'Ik kan nog steeds niet helemaal geloven dat veilige Verity ontslag heeft genomen en meegaat op een avontuur van zes maanden.'

'Hé, ik ben niet veilig, want dat suggereert saai,' protesteerde ze. Maar ze was het niet helemaal oneens met Ava, ze was meestal niet iemand die risico's nam.

'Je zult nooit achterom kijken. We gaan de beste zes maanden hebben. Dat beloof ik.'

Terwijl ze rondkeek in het huis dat ze met Richard had willen delen, dacht Verity terug aan hoe het leven er zes maanden geleden uit had gezien. Ze kon zich nu niet meer voorstellen dat ze het zo lang met hem had uitgehouden. Misschien kwam het door de verwachtingen van anderen. Verity's moeder had haar van jongs af aan de conventionele manier van leven ingeprent. Afstuderen, een baan zoeken, een man vinden – het maakte niet uit in welke volgorde – verloven, trouwen en dan kinderen krijgen. De slechtst mogelijke uitkomst was single blijven, volgens haar moeder, want dan zouden mensen gaan vragen wat er mis met haar was. Verity had geen idee wie deze 'mensen' waren of waarom hun mening ertoe deed.

Ze kon zich de woorden van haar moeder nog goed herinneren toen ze haar had verteld dat de bruiloft niet doorging, en ze klonken ook nu nog luid en duidelijk in haar oren. 'Dat zou hij nooit doen. Een affaire? Het moet op de een of andere manier jouw schuld zijn. Je moet een manier vinden om het te laten werken. Je zult nooit iemand vinden die zo goed is als hij.'

Het enige wat Verity nu kon denken was: godzijdank had ze niet geluisterd. Want als Richard als 'goed' werd beschouwd, wilde ze nooit meer met een 'goed' iemand daten.

'Geluk heeft meer met mindset te maken dan met het huwelijk,' waren Verity's afscheidswoordjes aan haar moeder geweest. Tijdens haar jeugd was hun relatie altijd gespannen geweest. Ze was nooit haar moeders eerste prioriteit geweest en haar vader was een onderwerp waar haar moeder niet eens over wilde praten. Toen ze naar Frankrijk verhuisde was dat een opluchting.

Na het rampzalige telefoongesprek waarin ze haar moeder had verteld dat de bruiloft niet doorging, had Verity een moeilijke beslissing genomen. Ook al waren ze bloedverwanten, haar moeder was niet goed voor haar geestelijke gezondheid en het was tijd om een stap terug te doen in hun relatie. Ze had Verity nooit aangemoedigd, nooit echt medeleven getoond en haar altijd het gevoel gegeven dat ze een enorme teleurstelling voor haar was. Het was genoeg geweest. Geen van beiden had elkaar nog gebeld sinds dat gesprek.

'Hetty zit vol benzine, mijn kleren en eten zijn ingepakt en morgen kan niet snel genoeg komen.'

'Ik ga met een andere veerboot, maar ik zie je zoals gepland in de haven van Amsterdam. Dan ligt de wereld aan onze voeten. Nog plannen voor vanavond?'

'Een lange warme douche, want we hebben geen idee wanneer onze volgende zal zijn. Ik heb wel een van die mobiele douches voor huisdieren uit de praktijk meegenomen. Het is net een enorme jerrycan die je vol laat lopen met water, dan pomp je het water op en komt het eruit via een aangesloten douchekop.'

Ava lachte. 'We kunnen altijd nog een duik nemen in de

gracht. Er is tenslotte veel water in Amsterdam.'

'Teuw, over mijn lijk! En er zullen ongetwijfeld een paar lijken tussen de vele fietsen drijven.'

'Gemiddeld twaalfduizend fietsen per jaar,' bevestigde Ava, zoals altijd vol kennis. 'We hoeven alleen maar een goede coffeeshop te vinden als we daar aankomen en dan zal de rest van de dag een roes zijn.' Ze lachte.

'Je bedoelt drugs, of niet? Ik begin me zorgen te maken dat ik mijn stabiele bestaan heb opgegeven voor een leven vol lichaamsgeur en wiet,' grapte Verity.

'Nog één laatste avontuur voordat we dertig zijn en pas dan hoeven we te overwegen om een beetje volwassen te worden.'

'In mijn geval is dat nog maar een maand!'

'Dan moeten we die maand optimaal benutten! Ons avontuur wordt episch. Tot morgen!'

Nadat ze de telefoon had opgehangen, bekeek Verity haar reflectie in de spiegel die hing aan de muur boven de haard in de woonkamer. Ze zag er moe en emotioneel uitgeput uit. Ze had deze verandering van routine nodig en was vastbesloten om van elke seconde van deze reis te genieten. Verity had altijd gedacht dat dit huis haar uiteindelijke bestemming in het leven zou zijn, maar nu stond ze open voor verandering. Ze was dankbaar voor de kans om wat plezier te hebben met haar oudste en beste vriendin en de tijd te nemen om te bedenken wat ze precies wilde met haar toekomst.

Ze opende de koelkast. De planken waren leeg, op een kant-en-klaarmaaltijd voor één persoon, een klein flesje prosecco en wat melk voor in haar thee morgenochtend na. Verity prikte meerdere gaatjes in het folie van de kant-en-klaarmaaltijd en plaatste hem voor vijf minuten in de magnetron. Zodra hij piepte, staarde ze teleurgesteld naar de minst smakelijke

maaltijd die ze ooit had gezien. Door de prosecco was het nog net te verdragen.

Nadat ze klaar was met eten en afwassen, hoefde ze nog maar twee dingen te doen: de vuilnis buiten zetten voor morgen en douchen. Morgen zou ze vroeg beginnen en een lange dag voor de boeg hebben. De reis van Staffordshire naar Newcastle upon Tyne duurde meer dan drie uur, maar met talloze luisterboeken op haar telefoon en een afspeellijst met al haar favoriete liedjes in de wachtrij, zouden dat en de opwinding haar hopelijk door de veertien uur durende boottocht heen helpen wanneer ze eenmaal bij de veerbootterminal was aangekomen.

Na een laatste veeg over het aanrecht, zette ze een thermosfles bij de waterkoker klaar voor de ochtend. Ze opende de achterdeur, trok de kliko langs de zijkant van het huis en zette hem op de stoep aan de weg. Ze wist zeker dat als Kev morgen op zijn ronde zijn brieven bezorgde, hij de geleegde vuilnisbak vriendelijk aan de achterkant van het huis terug zou zetten. Toen ze het geluid van nog een kliko hoorde, keek ze op en stond oog in oog met Richard. Ze keek snel weg zonder een blik van herkenning op haar gezicht. Nog maar een paar uur voordat er vijfhonderd kilometer tussen hen in zou zitten en hij niet meer dan een verre herinnering zou zijn.

Terug in de keuken herinnerde ze zich dat ze de gereedschapskist nog in de bus moest zetten. Hij stond op de vloer naast de keukentafel en ze wilde hem net naar Hetty brengen toen haar blik viel op de roestige oude brievenbus die nog steeds op tafel stond. De woorden van Kev drongen weer tot haar door en hoewel ze wist dat er waarschijnlijk niets in zou zitten, werd haar nieuwsgierigheid steeds groter. Er zat een sterk cilinderslot op de voorkant, dat in de loop der jaren was verroest. Omdat ze geen sleutel had, pakte Verity een

schroevendraaier en slaagde erin het deurtje een stukje open te wrikken. Daarna verruilde ze de schroevendraaier voor de klauw van een hamer. Met een enorme ruk trok ze het deurtje open en strompelde verrast achteruit.

Tot haar verbazing zat er post in de brievenbus! Er zaten verschillende lokale bedrijfsbrieven in, van klusjesmannen tot schilders, een uitstaande melkrekening van een week, geschreven in shillings en pence, en vlak achter de rest van wat ze junkmail zou noemen, lag een ansichtkaart.

Ze hield de kaart in haar hand en nam de kleurrijke foto op de voorkant in zich op, erop stonden twee *puffins* op een rots die over de zee uitkeken.

‘Puffins!’ zei ze met een glimlach, terwijl er allemaal herinneringen naar boven kwamen. De gedrongen vogeltjes met korte vleugels en een klein staartje, feloranje zwemvliezen, witte koppies en grote, driehoekige papegaaiaachtige snabels van felrood en geel, waren een groot deel van haar jeugd geweest en kwamen vaak voor in de verhaaltjes die haar oma haar voor het slapengaan had verteld. Hetty, een geboren verteller die nooit voorlas uit een boek, nam haar mee op eendeloos spannende avonturen op een plek die Puffin Island heette. Verity kon zich de beelden die haar oma had beschreven nog goed herinneren. Van een schilderachtig eiland met kleurrijke huisjes en zanderige baaien.

Verity hapte naar adem en voelde dat haar hart sneller begon te kloppen toen ze met haar vingers over het goudkleurige folie aan de voorkant van de ansichtkaart streek. Het was vervaagd, maar ze kon nog steeds duidelijk de woorden ‘Puffin Island’ lezen. De woorden van haar oma klonken door in haar oren. Puffin Island, waar altijd een flinke dosis zon, zand, zeelucht en een heleboel puffins te vinden zijn. Als klein kind

was Verity altijd in een giechelbui uitgebarsten als oma het woord ‘puffins’ had gebruikt. Ze dacht dat het een verzonnen woord was, totdat ze dierenartsassistente was geworden en het woord tegenkwam in een leerboek. Dat had haar toen verrast en dit verraste haar nu. Verity draaide de ansichtkaart om en zag de datum op de postzegel: 1972.

‘Het kan toch niet zo zijn dat deze kaart al meer dan vijftig jaar vastzit in deze brievenbus?’ zei Verity hardop voordat ze de woorden op de kaart las.

Mijn liefste Henrietta,

Ik weet dat het geheim te veel moet zijn geweest om te verdragen, maar ik kan me mijn leven zonder jou niet voorstellen.

Voor altijd en eeuwig,

W x

Verbijsterd draaide Verity de ansichtkaart om, draaide hem weer terug en las de woorden opnieuw. Ze probeerde zich de naam van iemand in haar oma’s leven te herinneren met de beginletter ‘W’. Toen schoot het haar ineens te binnen: ze had de foto op de voorkant van de ansichtkaart eerder gezien! Ze haastte zich door de gang naar de gezellige woonkamer en opende de deur. Ook al was deze kamer in de loop der jaren veranderd, Verity herinnerde zich nog altijd goed hoe haar oma zat in haar leunstoel voor de erker – haar favoriete plek – meestal was ze aan het breien en keek ze naar het komen en gaan in de straat. De inrichting was veranderd toen haar moeder het huis had geërfd en weer toen Verity het had gekocht,

maar na al die jaren hing de lievelingsfoto van haar oma nog steeds aan de muur. Richard had het nooit mooi gevonden en beweerde dat het leek op iets van de rommelmarkt, maar Verity had geweigerd het weg te halen. Ze was er dol op en het herinnerde haar aan haar kindertijd.

Terwijl ze naar de ingelijste foto aan de muur staarde, zag ze dat het precies dezelfde foto was als die op de ansichtkaart.

‘W... wie is W?’ Verity rommelde in de lade van het dressoir en vond precies wat ze zocht: het oude adresboek van haar oma. Ze ging zitten en begon snel de bladzijden om te slaan, op zoek naar elke naam die begon met een W. Ze wist niet zeker wat ze verwachtte te vinden of wat ze ermee zou doen.

Toen ze het einde van het adresboek had bereikt, ging ze een beetje teleurgesteld achterover zitten. Ze schoof het adresboek terug in de lade en ging weer voor de ingelijste foto staan die aan de muur hing.

Wie was W en welk geheim was te veel om te verdragen? Waren ze vrienden, geliefden? Ze nam de foto van de muur en legde hem op het tapijt. Voorzichtig boog Verity de pinnetjes terug en verwijderde de achterkant van de lijst. Ze was verbaasd toen ze een boodschap op de achterkant van de foto zag staan... in hetzelfde handschrift als op de ansichtkaart.

De zomer van 1972.

W x

Na een snelle rekensom realiseerde Verity zich dat haar oma in de zomer van 1972 tweeëntwintig jaar oud moest zijn geweest. En nog belangrijker, haar dochter, Verity’s moeder, was geboren in 1973. Verity dacht meteen aan haar grootvader, Alf.

Ze meende te weten dat haar grootouders vlak voor de geboorte van haar moeder getrouwd waren, maar ze wist het niet zeker. Ze waren allebei overleden – haar grootvader twintig jaar geleden aan longkanker, wat niet gek was aangezien Verity hem nooit had gezien zonder sigaret in zijn mond, en haar grootmoeder twaalf jaar geleden onverwachts in haar slaap. Ze herinnerde zich hen als een hevig verliefd koppel dat absoluut onafscheidelijk was.

Hoe paste W dan in dit plaatje? ‘Je zoekt er te veel achter,’ zei ze hardop, in een poging de stroom aan gedachtes te stoppen. W kon iedereen zijn, maar het gebruik van het woord ‘geheim’ op de ansichtkaart intrigeerde haar. Net als het feit dat zowel de ansichtkaart als de foto die al tientallen jaren in de woonkamer aan de muur hing, uit de zomer van 1972 kwamen. Verity maakte een foto van de inscriptie, zette de lijst weer in elkaar en hing hem terug op zijn plaats.

‘Puffin Island,’ mompelde ze, terwijl ze de ansichtkaart meenam naar de andere kamer en haar iPad uit haar rugzak pakte. Ze typte ‘Puffin Island’ in op Google.

‘Dat meen je niet,’ zei Verity verbaasd. Volgens Google was Puffin Island een echte plaats!

Puffin Island staat bekend om de unieke en spectaculaire landschappen die men kan vinden aan de kustlijn van Northumberland, waar het net uit de kust ligt bij het plaatsje Sea's End. Het eiland is ongeveer tweeënhalve kilometer lang, met een omtrek van negen kilometer.

Hoewel ze nog steeds niet kon geloven dat het eiland echt bestond, klikte Verity op de afbeeldingen en voelde meteen de vertrouwde, troostende warmte die de verhalen uit haar

kindertijd, verteld door haar geliefde oma, altijd hadden opgeroepen. De charismatische, oude hoofdstraat zat vol met winkeltjes. En in de ansichtkaartwaardige haven, naast een prachtige vuurtoren, stonden charmante restaurants en verschillende boetiekjes. Verity was altijd gefascineerd geweest door de beroemde regenbooghuisjes die haar oma had beschreven en stond erop dat wanneer ze groot was, ze in Cosy Nook Cottage in Lighthouse Lane zou gaan wonen, op een steenworp afstand van Blue Water Bay. Met de dramatische kustlijn, zachte stranden vol karamelkleurig zand en een enorme hoeveelheid puffins, was Verity buitengewoon blij dat het eiland echt bleek te bestaan en niet slechts een herenspinsel was van haar oma.

‘Het bestaat echt. Ik kan het niet geloven,’ fluisterde ze, terwijl ze de informatie probeerde te verwerken.

Puffin Island is een getijdeneiland dat met het kleine Sea's End is verbonden door een lange dam. Afhankelijk van de maanstanden, stroomt de weg twee keer per dag over door het getijdewater uit de Noordzee. In principe is de oversteek veilig tijdens de gegeven oversteektijden, maar reizigers worden geadviseerd waakzaam te blijven.

Precies zoals haar oma het had verteld.

Terwijl ze weer naar de ansichtkaart keek, realiseerde Verity zich plotseling dat er een grote kans was dat alle verhaaltjes die oma haar voor het slapengaan had verteld, waar waren. Ze probeerde zich te herinneren of oma ooit namen had genoemd die met een W begonnen, maar er schoot haar niets te binnen.